

GESLOTEN

Lis Lucassen

Las Vegas Bees Short Story

1.

TYLER

Lichtelijk verbaasd kijk ik van een afstandje toe hoe mijn beste maat en de quarterback van ons team in zijn auto stapt en wegrijdt, samen met het niet verkeerde blonde grietje dat op een parkeerplaats tussen LA en Las Vegas onze spelersbus instapte. Dat moet wel de snelste pick-up in de geschiedenis zijn. Hoe krijg je het voor elkaar? Om op een parkeerplaats een meid de spelersbus in de kletsen en vervolgens na een ritje van drie uur samen met haar in je auto te vertrekken, zogenaamd naar haar hotel. Pff. Ik rol met mijn ogen. Al moet ik het Ren nageven, na de enorme winst op Caltech – we hebben de Sharks compleet ingemaakt – was hij niet te stoppen.

Ik zal hem toch eens vragen wat zijn geheim is, bedenk ik als ik mijn eigen sporttas over mijn schouder hijs en naar mijn motor loop.

‘Ty! Wacht even. Ga jij nog langs huis of ga je direct naar het feest?’ hoor ik James, onze kicker, achter me vragen. Ik draai me om en wil zeggen dat ik direct doorga naar het feest, als ik ineens vier dingen bedenk:

1. Ik weet nog niet welk feest het wordt – er zijn altijd meerdere goeie party’s op de campus, zeker na een overwinning van de Bees.
2. Ik dus eerst moet uitzoeken naar welk feest ik ga en met wie, aangezien Ren me heeft laten zitten.
3. Ik heb maandag een tentamen en verplicht werkcollega van natuurkunde.
4. Voor dat tentamen heb ik een boek nodig, dat voor me gereserveerd is in de bieb op de campus.

Als ik al deze punten in mijn hoofd met elkaar verbind, kom ik tot de ietwat sneue conclusie dat ik deze feestavond eerst langs de bieb moet om een studieboek op te halen. Een studieboek voor een vak dat me al het hele trimester heeft achtervolgd en waar ik per se een voldoende voor moet halen, wil ik mijn plek op deze universiteit behouden en, belangrijker nog, mijn blik als cornerback binnen dit footballteam.

Ik vloek binnensmonds en laat mijn sporttas met een plof naast mijn motor vallen.

‘Yo! Tyler! Ik vroeg je wat?’ James komt op een drafje aangerend en blijft voor me staan. ‘Ga je direct door of ga je eerst nog bij huis langs? Ik hoorde dat de cheerleaders naar het Phi Delta-huis gaan om te feesten, maar dat de turnsters vanavond gaan feesten in hun eigen huis. Keuzes, keuzes.’

Ik schud mijn hoofd. James heeft een absurde obsessie met turnsters. Ik heb een keer de fout gemaakt om hem te vragen waarom hij zo geïnteresseerd was in turnen. Dat had ik nooit moeten doen. Hij liet me een aantal filmpjes zien van meiden op een turnmat, die wel heel flexibel waren. Toen hij me

daarna ook nog eens in vertrouwen nam over andere filmpjes die hij had gezien en wat vrouwen die zo lenig waren wel niet met een man konden doen, haakte ik af.

Ik ben een bijna twee meter lange cornerback. Als ik een goede dag heb, weeg ik 114 kilo. Spieren. Ik tors 114 kilo aan spieren mee. Ik ben snel, zeker vergeleken met andere spelers die in een defensieve positie spelen. En ik ben massief.

Wat ik niet ben, is lenig.

En waar ik niet aan moet denken, is een of ander klein, petieterig vrouwmensje dat me als klimrek gebruikt en om me heen kronkelt. Een meid die ik kan wegblazen. Begrijp me niet verkeerd, ik heb niets tegen turnsters, ik respecteer ze zoals ik iedere andere topsporter respecteer. Ik krijg alleen de kriebels van ze.

‘Cheerleaders klinkt goed,’ brom ik tegen James en ik haal mijn sleutels tevoorschijn, gooi de koffer op mijn motor open en haal mijn helm eruit. ‘Ik moet eerst langs de bieb.’

‘Huh?’ James kijkt me aan alsof ik hem zojuist heb verteld dat ik op wedstrijddagen het liefst een roze damesstring draag onder mijn tenue.

‘Ik moet nog een boek ophalen. Maandag tentamen.’ Een tentamen waar trouwens nog een verplicht practicum aan vastzit, waar ik nu even niet aan ga denken omdat ik mijn complete grijze massa nodig heb voor eerdergenoemd tentamen. Een tentamen waar ik nog meer tegen opzie dan het bed delen met drie kronkelende turnsters. Oké... Eerlijk is eerlijk. Ik zou ze wel doen, hoor, die turnsters. Maar niet van harte. Meer vanuit een moreel plichtsbesef. En omdat het uiteindelijk toch seks is. Ik ben ook niet van steen.

‘Shit, gast...’ James trekt een pruilmondje en plukt met zijn duim en wijsvinger nadenkend aan zijn onderlip.

‘Ga jij eerst langs huis?’ vraag ik terwijl ik met een schuin oog naar mijn sporttas kijk.

‘Ja. Spullen dumpen,’ zegt James.

‘Hier.’ Ik geef een schop tegen mijn tas aan. ‘Neem mijn zooi dan ook mee. Dan haal ik dat boek op en rij direct door naar de schatjes van Phi-Delta.’ Een boek kan ik nog wel in mijn motorkoffer bewaren, maar een hele sporttas wordt lastig en ik heb vrij weinig zin om het ding mee te moeten slepen, of nog erger, mijn spullen te moeten achterlaten in een studentenflat waar op dat moment tientallen dronken medestudenten rondlopen. Aangezien James en ik samen met nog twee andere jongens uit het team een huis huren iets buiten de campus, kan hij net zo goed mijn zooi meenemen.

Gelukkig vindt James – beste kerel, die gast – het geen probleem, en hij tilt mijn tas van de grond.

‘Verdomme, zeg, wat heb jij hierin zitten?’ vraagt hij met een moeilijk gezicht.

‘Mijn zooi,’ zeg ik grinnikend. ‘En mijn toque. Die is nu eenmaal enorm. Dat weet je toch?’

James rolt met zijn ogen. Hij mompelt nog iets. Geen idee wat, aangezien ik mijn helm op mijn hoofd zet, de sleutel in het contact druk, op mijn schatje ga zitten en haar laat brullen van plezier.